

[Estrup]

forslaget – mere før end efter at jeg havde hørt ordførerne for de enkelte partier. Noget af det, som spillede en stor rolle for justitsministeren og i øvrigt for en række af ordførerne for regeringspartierne, var spørgsmålet om anonymitet, om, hvordan man ville sikre personer mod den politiske offentliggørelse af deres navne, som kunne blive et resultat, hvis man krævede noget sådant.

Jeg tror, man skal se, hvad der siges i bemærkningerne til forslaget, nemlig at man udtrykkelig har holdt fast i, at det gælder bidrag af særlig størrelse. Jeg deler sådan set frygten for, at der kunne komme politiske registre ud af et meget specificeret krav om offentliggørelse af navne, og dette er bl.a. grunden til – det er til hr. Albrechtsen – at vi ikke synes, det var nogen god idé at holde fast ved 1.000 kr. som den beløbsstørrelse, det skulle dreje sig om. Det, som har interesse for offentligheden, er de store bidrag, dem, hvorom man kan sige, at her gør der sig en virkelig indflydelse gældende i det pågældende parti. Det er ikke, om hr. Hansen eller fru Jensen rent faktisk måtte bidrage med lidt spareskillinger til et bestemt politisk parti. Derfor går der en klar skillelinje mellem dette at offentliggøre navne, hvor beløbsstørrelserne er små, og at gøre det, hvor de er store. Jeg mener sådan set også, at det var det resultat, som kom ud af vores debat i foråret 1984, da vi diskuterede det fælles forslag fra SF og VS, og jeg forstod dengang, at hr. Gert Petersen i hvert fald havde en vis forståelse for, at 1.000 kr. kunne være for lavt. Jeg synes, vi skal diskutere, hvad den rigtige beløbsstørrelse er på dette område.

Når man går til udenlandsk lovgivning og ser på, hvad man dér har af regler, er det meget klart, at man både i Vesttyskland og i USA har grænser for beløbsstørrelserne. Hvis man når op over visse beløbsstørrelser, kræves der offentliggørelse af bidragyderne, og selv om jeg kan følge justitsministeren langt i frygten for en politisk registrering, mener jeg ikke, der er grundlag for den, hvis ikke bidragene er af en betydelig størrelse.

Så vil jeg føje til, at justitsministeren også tvivlede på, om navnene overhovedet kunne være en korrekt specifikation, om ikke man kunne snyde sig fra det, og det er da klart, at enhver regel på det punkt kan man forestille sig at nogle vil prøve at omgå. Men jeg vil godt gøre opmærksom på, at man i USA på

dette punkt har en lovgivning, der udtrykkelig forbyder ydelse af bidrag i en andens navn, og derfor har vi skrevet tilsvarende i vores forslag.

Jeg kan følge justitsministeren i, at det i hvert fald er vigtigt at få specificeret, hvilke grupper der er tale om, om det er typiske organisationsbidrag, man får, om det er bidrag fra erhvervsvirksomheder, om det er bidrag fra personer. Den del af forslaget synes jeg under alle omstændigheder vi måtte kunne blive enige om.

Til de enkelte ordførere skal jeg så i det følgende kun gøre nogle ganske korte bemærkninger.

Jeg har omtalt, både hvad hr. Kaj Poulsen sagde, og hvad hr. Tørnæs sagde, og det skal jeg ikke gå nærmere ind på. Jeg synes ikke, der var meget kød på det. Jeg har også været inde på hr. Gert Petersens ordførertale, som jeg synes på mange måder ramte det principielle i sagen, og som jeg derfor langt hen ad vejen kan tilslutte mig.

Til hr. Bollmann vil jeg blot sige, at jeg synes ikke, det er svært at læse, hvad der står i bemærkningerne. Der står meget klart, at man kun skal kræve specifikation i ganske bestemte, præciserede tilfælde, og jeg tror, hr. Bollmann er klar over, at der i hvert fald langt ind i CDs organisation – den er selvfølgelig heller ikke så omfattende, at det gør noget – er sympati for det forslag. Det tror jeg ikke vi behøver at diskutere nærmere, ellers kan jeg give hr. Bollmann beviserne på det.

Endelig vil jeg til fru Pia Kjærsgaard sige, at jeg er glad for den positive opbakning af forslaget. Jeg tror, jeg ved lejlighed godt kan forklare fru Pia Kjærsgaard, hvad der lå bag vores holdning til Fremskridtspartiets dagsorden den pågældende dag. Det er faktisk sådan, at selv fru Pia Kjærsgaard skulle kunne forstå det med lidt vejledning, men indimellem er det jo ikke det, man har mest lyst til.

Jeg vil slutte af med at sige, at jeg synes, vi nu skal prøve at drage konklusionen af, at vi har haft i hvert fald mellem 2 år og 3 år siden debatten i 1984, hvor der også var principiel tilslutning til dette forslag. Jeg mener, det er på tide, at vi nu får afgjort, om det er andet end ord. Vi må have fundet ud af, om der egentlig er vilje til at inddrage offentligheden i, hvad der ligger bag de politiske partiers økonomiske midler.